

Fimmtudaginn 1. október 1998.

Nr. 217/1998.

Ákærvaldið(Ragnheiður Harðardóttir saksóknari)
gegn**X**

(Örn Clausen hrl.)

Kynferðisbrot. Sönnun.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Pétur Kr. Hafstein, Garðar Gíslason, Haraldur Henrysson, Hjörtur Torfason og Markús Sigurbjörnsson.

Ríkissaksóknari skaut málinu til Hæstaréttar 5. maí 1998 í samræmi við yfirlýsingu ákærða um áfrýjun og jafnframt af hálfu ákærvalds. Ákærvaldið krefst þess, að refsing ákærða verði þyngd frá því, sem ákveðið var í héraðsdómi.

Ákærði krefst aðallega sýknu af kröfum ákærvaldsins og að skaðabótakröfu verði vísað frá dómi. Til vara krefst hann vægustu refsingar, sem lög leyfi, og verði hún bundin skilorði, auk þess að bætur verði lækkaðar frá því, sem dæmt var í héraði. Til þrautavara krefst ákærði þess, að héraðsdómur verði ómerktur og málinu heimvísað til dómsálagningar að nýju.

Svo sem nánar greinir í héraðsdómi, kom kærandi fyrir lögregluna í Reykjavík 23. desember 1997 og bar þá ákærða sökum um, að hann hefði aðfaranótt 13. sama mánaðar haft samfarir við sig, þar sem hún hefði sofði í íbúð vinkonu sinnar í Reykjavík. Áður hafði kærandi leitað af þessu tilefni 16. desember 1997 til neyðarmóttöku á Sjúkrahúsi Reykjavíkur. Í kjölfar skýrslu kæranda hjá lögreglunni í Reykjavík gáfu þar skýrslu fyrrnefnd vinkona hennar og maður, sem hafði komið í íbúðina umrædda nótt af skemmtistað ásamt þeim og ákærða. Hvorki varð vinkona kæranda né maður þessi vitni að þeim atvikum, sem ákærða eru gefin að sök. Ákærði gaf skýrslu vegna málsins hjá lögreglunni á Keflavíkurflugvelli 9. janúar 1998. Samkvæmt skýrslunni bar ákærði í byrjun, að kærandi hefði verið vakandi, þegar þau höfðu samfarir áðurgreinda nótt, og hefði þetta allt gerst með vilja hennar. Í skýrslunni er ákærði sagður hafa síðan

horfið frá þeim framburði og gengist við því, að kærandi hafi verið rænulítill þar til nokkru eftir, að samfarir voru hafnar. Kærandi hafi ekki beðið hann um að fara af sér, fyrr en eftir að hann hafi haft sáðlát. Við aðalmeðferð málsins fyrir héraðsdómi neitaði ákærði því hins vegar, að kærandi hefði ekki gert sér grein fyrir atvikum við aðdraganda samfaranna eða meðan á þeim stóð. Kærandi hélt þar fast við fyrri framburð sinn.

Ákærði gaf lögregluskýrsluna 9. janúar 1998 að viðstöddum tveimur rannsóknarlögreglumönnum við embætti sýslumannsins á Keflavíkurflugvelli og lögreglumanni frá varnarliði Bandaríkjanna þar. Skýrslan var rituð á íslensku, en þess getið í niðurlagi hennar, að hún hefði verið lesin fyrir ákærða á ensku. Óumdeilt er í málinu, að ákærði skilur ekki íslensku. Þrátt fyrir það var hvorki löggiltur dómtúlkur né annar hæfur þýðandi kvaddur til að vera við skýrslugjöf ákærða, svo sem lögreglunni bar að gæta að samkvæmt 5. mgr. 69. gr., sbr. 13. gr. laga nr. 19/1991 um meðferð opinberra mála. Við flutning málsins fyrir Hæstarétti var vefengt af hálfu ákærða, að honum hefði verið ljóst, hvað hefði verið skráð í lögregluskýrsluna. Þegar af þessum ástæðum er ekki unnt við úrlausn málsins að taka tillit til þess, sem haft var eftir ákærða í nefndri lögregluskýrslu. Getur hún þar með ekki haft vægi við mat á trúverðugleika framburðar ákærða fyrir dómi, svo sem lagt var til grundvallar í héraðsdómi.

Eins og greinir í forsendum héraðsdóms, eru kærandi og ákærði ein til frásagnar um atburði, sem um ræðir í ákæru. Héraðsdómur, sem var fjölskipaður, mat framburð kæranda trúverðugan. Nokkur tími leið frá atvikum málsins, þar til kærandi gaf sig fram við neyðarmóttöku á Sjúkrahúsi Reykjavíkur. Á því tímaskeiði átti hún nokkur samskipti við ákærða, svo sem greinir í héraðsdómi. Verður að skoða vottorð læknis og sálfræðings, sem getið er í héraðsdómi, í því ljósi. Samkvæmt áðursögðu nýtur ekki við annarra skýrslna ákærða, sem unnt er að líta til, en þeirrar, sem hann gaf við aðalmeðferð málsins í héraði. Í henni neitaði ákærði eindregið sök. Þar sem ákæruvaldið hefur ekki fært fram frekari gögn til sönnunar sök ákærða, þykir í þessu ljósi varhugavert að telja sannað, að hann hafi gerst sekur um það brot, sem hann er borinn sökum um, sbr. 45. gr. laga nr. 19/1991.

Samkvæmt framansögðu verður ákærði sýknaður af kröfum ákæruvaldsins. Vegna þess og með skírskotun til 3. mgr. 172. gr. laga nr. 19/1991 verður bótakröfu kæranda vísað frá héraðsdómi. Allur sakarkostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti verður felldur á ríkissjóð, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda ákærða á báðum dómstigum, sem ákveðin eru í einu lagi, eins og nánar greinir í dómsorði.

Það athugast, að við aðalmeðferð málsins í héraði 1. apríl 1998 var fært í þingbók, að ákærði viki úr dómsal, á meðan kærandi gaf þar skýrslu. Þess er ekki getið, af hvaða ástæðu þetta var gert, en eins og atvikum er háttað í málinu, verður ekki séð, að efni hafi verið til að víkja ákærða úr þinghaldi með stoð í 6. mgr. 59. gr. laga nr. 19/1991.

D ó m s o r ð :

Ákærði, X, er sýkn af kröfum ákæruvaldsins í máli þessu.

Bótakröfu K á hendur ákærða er vísað frá héraðsdómi.

Allur sakarkostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti greiðist úr ríkissjóði, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda ákærða, Arnar Clausen hæstaréttarlögmanns, samtals 250.000 krónur.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 22. apríl 1998.

Mál þetta, sem var dómtekið 1. apríl 1998, hefur ríkissaksóknari höfðað fyrir dóminum á hendur X með ákæruskjali, út gefnu 17. febrúar sl. og birtu 2. mars 1998, fyrir kynferðisbrot með því að hafa aðfaranótt laugardags 13. desember 1997 að ..., Reykjavík, gegn vitund K haft við hana holdlegt samræði, en hún var sofandi ölvunarsvefni, þegar ákærði afklæddi hana og kom getnaðarlim sínum fyrir í fæðingarvegi og hóf við hana samræðishreyfingar. K vaknaði, skömmu áður en ákærða varð sáðfall.

Telst þetta varða við 196. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 40/1992.

Þess er krafist, að ákærði verði dæmdur til refsingar.

Sif Konráðsdóttir hdl. hefur í bréfi, dags. 5. janúar sl., krafist þess fyrir hönd K, að ákærði verði dæmdur til að greiða henni 500.000 krónur í miskabætur auk dráttarvaxta samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 13. desember 1997 til greiðsludags. Krafan var borin undir ákærða 16. janúar sl., og hún var höfð uppi í ákæru.

Ákærði gengst ekki við sakargiftum og hafnar bótakröfu. Krefst verjandi hans þess aðallega, að ákærði verði sýknaður af kröfum ákærvalds, að bótakröfu verði vísað frá dómi og sakarkostnaður greiðist úr ríkissjóði, en til vara krefst hann vægustu refsingar og, ef refsivist verði dæmd, að hún verði skilorðsbundin og bótakrafa lækkuð. Þá krefst hann þess, að sér verði dæmd málsvarnarlaun, hvernig sem úrslit málsins verða.

23. desember 1997 gaf K sig fram við lögregluna í Reykjavík og kærði X, bandarískan hermann og sjúkrahússtarfsmann á Keflavíkurflugvelli, fyrir að hafa haft mök við sig sofandi, eins og greinir í ákæru. Hófst þá lögreglurannsókn, sem aðallega fólst í yfirheyrslu kæranda, ákærða og vitna og öflun gagna frá neyðarmóttöku Sjúkrahúss Reykjavíkur. Samkvæmt þessum gögnum var kærandi á heimili vinkonu sinnar, H, síðdegis föstudaginn 12. desember sl., þegar ákærði hringdi og bað um, að hann yrði sóttur á Umferðarmiðstöðina. H var ekki heima, en K sótti ákærða um kl. 21.30 og H milli kl. 22.30 og 23.00. Þau fóru síðan öll saman út að skemmta sér. Hittu þau þá æskuvin H, S, á Píanóbarnum, og kom hann með þeim heim í íbúð H. Settust þau þar að við vındrykkju. Upp úr kl. 5.00 hvarf S úr samkvæminu. K lagði sig á svefnbekk í stofunni án þess að afklæðast, en H sofnaði í svefnherbergi sínu. K kveðst hafa vaknað við, að ákærði var að hafa við sig samfarir. Tók hún þann kost að bíða þess, að hann lyki sér af. Þá klæddi hún sig, hringdi á leigubíl og fór heim um kl. 7.00 um morguninn.

K segist hafa þekkt ákærða áður og kveður hann hafa reynt við sig, áður en atvik málsins gerðust, síðast eftir að hún sótti hann og áður en hún sótti H. Hún kveður ákærða hafa verið ágengan við sig um nóttina og kveðst hafa kysst hann þá, en gefið jafnframt í skyn eins og ætíð, að hún vildi ekki vera með honum.

K hringdi á neyðarmóttöku 15. desember sl. og fór þangað daginn eftir. Samkvæmt skýrslu Rannveigar Pálsdóttur læknis var greinilegt, að K hafði orðið fyrir tilfinningalegu áfalli. Hún sýndi lítil viðbrögð, var dofin og haldin óraunveruleikakennd. Hún kvaðst fá grátköst, eiga við að stríða einbeitingarvanda, svefntruflanir og afneitun. Hún sagði viðbrögð sín hafa komið sér í opna skjöldu, að hún skyldi hvorki hafa varið sig né hrópað á hjálp. Hún segist hafa orðið hrædd, þegar hún vaknaði, og hugsað með sér, að hún myndi sleppa best með því að leyfa ákærða að ljúka sér af. Læknirinn telur sögu K sannfærandi.

K hefur gengið til Ragnheiðar Indriðadóttur sálfræðings frá 8. janúar sl. Segir sálfræðingurinn hana hafa lýst einkennum, sem séu mjög algeng hjá fórnarlömbum nauðgunar, m. a. skertu trausti til annarra. Metur hún ástand hennar sem afleiðingar þess, sem hún sætti umrædda nótt.

Ákærði var yfirheyrður 9. janúar sl. Hann bar, að eftir að H var farin að sofa, hefðu þau K verið að tala saman og kyssast í stofunni, síðan afklæðst, og að loknum forleik hefðu þau notist. Í miðjum klíðum hefði K viljað hætta, en hann ekki rofið samfarir þeirra, fyrr en hann hefði fellt til hennar sæði. Eftir þetta hefði K verið hugsí, náð sér í leigubíl og farið heim. Hún hefði þó ekið sér á Umferðarmiðstöðina um kl. 14.00 á laugardeginum.

Eftir að ákærði hafði fengið að vita, að sumt í frásögn hans stangaðist á við önnur sakargögn, breytti hann framburði sínum og kvaðst hafa farið að láta vel að K, eftir að hún var sofnuð, og hún sýnt viðbrögð, sem hann túlkadði svo, að hún væri ekki andvíg atlotum sínum. Hún hefði þó verið með lokuð augu og hálfrænulaus, svo að hann ætti erfitt með að gera sér grein fyrir, hvort hún áttaði sig á því, sem fram fór. Þegar hann færði hana úr buxum, virtist honum hún lyfta mjöðmunum. Hann hafi síðan látið vel að henni, m. a. strokið kynfæri hennar, en hún virst rænulítill og hann ekki getað gert sér grein fyrir, hvort hún áttaði sig á því, sem fram fór. Hann kvað sér í fyrstu hafa gengið illa að koma limnum inn og kvaðst ekki geta sagt með vissu, að hún hefði vitað, hvað hann var að gera. Sagði hann nú, að K hefði beðið sig að fara af sér, eftir að sér hafði orðið sáðfall.

H kvaðst hafa ekið ákærða niður í miðbæ síðdegis á laugardeginum.

Verður nú rakinn framburður ákærða og vitna fyrir dóminum.

K hefur staðfest skýrslu sína fyrir lögreglu og skýrt sjálfstætt frá í meginatriðum á sama veg og á þá leið, að hún hafi lagst á legubekk í stofunni og breitt teppi yfir sig. Hafi hún ekki ætlað að sofna, en dottið út af. Það næsta, sem hún vissi af sér, var, að hún vaknaði við, að ákærði var að hafa samfarir við sig, án þess að hún hefði gefið leyfi til þess. Var hún komin úr buxum og sokkabuxum og búið að taka klofbótina á nærbuxum til hliðar. Hún segist hafa reynt að ýta ákærða af sér með því að þrýsta tvisvar eða þrisvar árangurslaust á bringu honum; hún hafi verið í „sjokki“, reynt eitt-hvað að draga sig undan ákærða, en bara viljað, að þessu lyki sem fyrst. Þegar það var búið, rauk hún upp, hringdi í leigubíl og fór heim.

Um kynni sín af ákærða segir K, að þau hafi kynnst af hvötum D, vin konu sinnar. Hún kannast við, að þau hafi verið að kyssast í bíl áður og sömuleiðis heima hjá H, áður en þau fóru á Píanóbarinn. Loks segist hún hafa kysst ákærða, eftir að þau komu af barnum, en þó alltaf verið að ýta honum frá sér. Hún segist aldrei hafa gefið honum í skyn í orði eða verki, að hún vildi hafa samfarir við hann.

Um áfengisdrykkju sína fyrir atvikið segir K, að hún hafi drukkið tvö til tvö og hálft glas af sterku áfengi með gosvatni heima hjá H og einn „kokkteil“ og einn bjór á barnum. Eftir það heldur hún, að hún hafi ekkert

drukkið. Hún segist ekki minnast þess að hafa borðað um kvöldið, en segir þau hafa fengið sér böku um nóttina heima hjá H.

Um samskipti sín við ákærða eftir atvikið segir K, að hún muni lítið frá helginni, en hafa þó hitt ákærða; hann hafi hringt í sig, og geti meira en verið, að hún hafi ekið honum niður í bæ. Hún kveðst hafa ekið honum heim til H aðfaranótt sunnudagsins.

Um líðan sína eftir atburðinn segir K, að á mánudeginum hafi sér verið farið að líða illa, ekki getað ýtt þessu til hliðar; hún hafi um kvöldið hringt til H og síðan neyðarmóttöku að hennar frumkvæði. Hafi sér verið boðið að koma strax, en hún þá ekki viljað það. Það hafi svo ekki verið fyrr en á þriðjudeginum, sem sér hafi fundist hún ekki geta meira og þá farið úr vinnunni í neyðarmóttökuna. Kveðst hún hafa séð atburðinn fyrir sér og fengið viðbjóðstilfinningu og niðurlægingartilfinningu, fundist vera búið að fara ofboðslega illa með sig. Þá kveðst hún hafa skýrt H frá því, sem gerðist, en þó meira verið að lýsa fyrir henni líðan sinni. Segist hún fyrst hafa átt erfitt með svefn og erfitt með að einbeita sér að vinnunni; síðan hafi þetta lagast, en þegar fór að stytast í aðalmeðferð, hefði þetta komið aftur og sér farið að líða bölvánlega. Kveðst hún fyrst hafa verið hjá félagsráðgjafa í ein þrjú skipti og síðan sex sinnum hjá sálfræðingi, sem hún sé enn í meðferð hjá.

Ákærði hefur skýrt svo frá fyrir dóminum, að K hafi lagst til svefns í rúmi í stofunni, en H farið inn í svefnherbergi sitt. Hann hafi setið á rúminu hjá K, sem hafi verið hálfsofandi, en þá lagst við hlið hennar, kysst hana og strokið henni. Hún hafi svarað kossum sínum, virst hálfvakandi með augun lokuð og með hálfri vitund um það, sem var að gerast, stundum með augun hálfopin. Hann kveðst hafa látið vel að henni, þangað til honum fannst hún vera tilbúin til samræðis. Þá renndi hann niður rennilásnum á buxum hennar, og er hann færði hana úr þeim, hafi hún lyft mjöðmunum. Hafi hann þá lagst ofan á hana. Hann kveðst ekki muna, hvort hún setti getnaðarliminn í leggöng sín, kveðst ekki hafa gert það sjálfur. Meðan á samförum stóð, hafi hún aldrei látið sig vita, að hún væri þeim mótfallin, ekki gefið í skyn, að hún vildi, að hann hætti. Hann segir sér hafa orðið sáðlát, og eftir það hafi hún beðið sig að standa á fætur: Þau hafi sest upp og hún klæðst, hringt á leigubíl og farið. Hún hafi ekki sýnt þess merki, að hún hefði verið mótfallin samförunum.

Ákærði kveðst hafa kynnst K hálfum öðrum mánuði áður. Um tveimur vikum fyrr hafi þau verið að strjúka hvort annað og kyssast. Um kvöldið, áður en atvik málsins gerðust, segir ákærði þau K hafa verið að strjúka hvort annað á Píanóbarnum og síðan verið að kyssast mikið í íbúðinni og hann fundið, að hún var móttækileg.

Daginn eftir kveðst ákærði hafa hringt aftur til K, hún komið og náð í sig, farið með sig niður á BSÍ, hann farið úr bílnum, kysst hana og kvatt. Seinna hafi H ekið sér sömu leið og hann þá sagt um skipti þeirra K: „I guess it was a bad move.“ Með þessum ummælum segist hann hafa átt við, að þetta hafi ekki verið skynsamlegt vegna vinar síns, T, sem K hafi verið hrifin af.

Lögregluskýrslan, sem tekin var af ákærða, hefur verið borin undir hann. Gengst hann við því, að rétt sé þar eftir sér haft, og kannast við undirskrift sína, en kveður það réttara, sem hann hefur sagt fyrir dómnum, að því leyti, sem á milli ber. Hafi bandarískur lögreglumaður, sem túlkaði við yfirheyrsluna, lagt línurnar, þegar hann breytti framburði sínum, og sagt: „Þetta held ég hafi gerst“, og hann leikið með. Hann kveðst ekki halda, að hann hafi verið beittur þvingunum við yfirheyrsluna.

Björn Bjarnason aðstoðaryfirlögsluþjónn, sem samdi skýrsluna, og bandaríski lögreglumaðurinn, sem var viðstaddur yfirheyrsluna, hafa komið fyrir dómnum og staðfest skýrsluna. Björn segir, að þeir lögreglumennirnir hafi haft hugboð um, vegna þess hve órólegur skýrslugjafi var og fleira, að eitthvað væri ekki alveg rétt. Hann kannast ekki við, að ákærða hafi verið lögð orð í munn eða að hann hafi verið leiddur í gegnum yfirheyrsluna. Kveður hann sér hafa fundist, að ákærði vildi létta á samviskunni með breyttum framburði.

Bandaríski lögreglumaðurinn segist hafa átt örlítinn þátt í yfirheyrslunni, en íslenski lögreglumaðurinn aðallega séð um spurningarnar eða yfirheyrsluna. Hann kveðst hafa spurt ákærða nokkurra spurninga til skilgreiningar, áður en skýrslan var gerð. Þegar hann var að útbúa skýrsluna, hafi það verið nefnt, að frásagnirnar stönguðust á, og hafi ákærði breytt frásögn sinni, án þess að hann hefði á nokkurn hátt verið þvingaður. Ekki telur hann sig muna eftir að hafa sagt við ákærða, hvað hann teldi, að hefði gerst; hins vegar gæti verið, að það hefði verið hann, sem skýrði ákærða frá framburði kæranda, að hennar saga væri öðruvísi en hans.

H hefur komið fyrir dómnum. Hún segir sér hafa verið kunnugt um, að ákærði var mjög hrifinn af K. Kveðst hún hafa fyrirhugað ákærða svefnstað á bekknum, sem K lagðist á, um annan viðunandi svefnstað hafi ekki verið að ræða. Þegar hún sá, að K var að sofna, klukkan rúmlega sex um morguninn, kveðst hún sjálf hafa farið að sofa. Hún kveðst hafa rumskað einhvern tíma um morguninn við, að ákærði spurði um símanúmer K, og síðan vaknað um hádegið. Hafi þá ákærði sagt sér, að K hefði rokið út, sennilega af því, að hún væri ennþá ástfangin af T. Hringdi hún síðan til K, og fóru þær saman í ljós. Sagði K henni þá, að hún hefði vaknað með ákærða ofan

á sér og reynt að ýta honum af sér, en hann ekki viljað það, eða ekki fundið fyrir því, svo að hún hefði bara reynt að gera allt til, að þetta væri búið sem fyrst. H segir sér hafa fundist, að K vildi gera mjög lítið úr þessu, eins og þetta væri ekki mikið mál. Hún kveður hana hafa komið með sér heim, og X hafi þá verið þar enn. Hafi hún skutlað honum niður í bæ og hann þá spurt, hvort K hefði sagt sér, af hverju hún hefði rokið út. Vitnið kveðst hafa svarað því játandi, en hann þá sagt: „I guess that was a bad move.“ Því kveðst hún hafa svarað á þá leið, að ekki væri gaman að vakna upp við eitt-hvað svona, og hann þá ekki sagt neitt. Eftir þetta kveðst vitnið hafa lánað K bílinn til að leita að T og segir hana hafa komið aftur úr þeirri ferð með ákærða, sem hafi aftur gist hjá sér um nóttina, en farið síðan suður eftir næsta dag og K farið strax heim til sín.

Á sunnudag eða mánudag kveður vitnið K hafa hringt til sín hágrátandi og sagt, að sér liði mjög illa. Vitnið kveðst hafa vísað henni á neyðar-móttöku. K hafi svo aftur hringt skömmu síðar og ekki liðið betur.

H ber, að K hafi drukkið eitt glas, áður en þau fóru á barinn, og „kokk-teil“ og bjór á barnum. Hún hafi verið drukkin og syfjuð, en ekki ofurölvi.

Vitnið S segist ekki geta staðhæft um, hvort K var undir áhrifum áfengis. Hann segist hafa farið úr samkvæminu um fimmleytið. Honum virtist fara vel á með ákærða og K, en kveðst ekki geta sagt um, hvort samband þeirra var eitthvað nánara. Í lögregluskýrslu, sem vitnið hefur staðfest, er haft eftir því, að sér hafi vírst báðar konurnar hafa áhuga á ákærða.

Niðurstöður.

Samkvæmt framansögðu eru K og ákærði ein til frásagnar um samfarir þeirra. K hefur gefið trúverðugar skýrslur og verið stöðug í framburði. Skýrslur læknis og sálfræðings eru því til stuðnings, að hún hafi orðið fyrir þungbærri kynreynslu með ákærða umrædda nótt. Við rannsókn málsins og meðferð hefur ákærði tvisvar breytt framburði sínum. Sú frásögn, sem eftir honum er skráð hjá lögreglu, eftir að honum hafði verið skýrt frá framburði vitna, er í bestu samræmi við önnur sakargögn. Ekki verður fallist á, að sú skýrsla hafi verið fengin með þeim hætti, að rýri sönnunargildi hennar, sbr. 2. mgr. 48. gr. laga nr. 19 frá 1991. Ákærði hefur ekki getað komið fram með neina skynsamlega skýringu á fráhrarfi sínu frá skýrslunni, sem geri sennilegt, að framburður hans fyrir dóminum sé réttari. Samkvæmt þessu þykir verða að leggja til grundvallar, að ákærði hafi leitað á K, þar sem hún lá sofandi með lokuð augu og ekki með fullri rænu, klætt hana úr tvennum buxum og síðan haft við hana holdlegt samræði án þess að vera viss um, að hún gerði sér grein fyrir athöfnum hans og þótt hún bæði ákærða að fara af sér.

Með stuðningi í þessari frásögn þykir verða að leggja til grundvallar þann framburð K, að hún hafi ekki gefið ákærða tilefni til að ætla, að hún vildi hafa við hann samfarir og þær verið að óvilja hennar; hún hafi verið sofandi, þegar ákærði hóf þær, og vaknað, meðan á þeim stóð.

Af gögnum um áfengisneyslu K verður ráðið, að hún hafi verið undir áhrifum áfengis. Þegar hún sofnaði, má ætla, að hún hafi verið búin að vaka frá föstudagsmorgni og því verið orðin mjög syfjuð og þreytt, þegar hún sofnaði, og ekki getað spornað við samförunum.

Samkvæmt því, sem nú hefur verið rakið, telur dómurinn sannað með framburði K, sem fær stuðning af framburði ákærða hjá lögreglu og að hluta af framburði hans fyrir dóminum, og með vísan til gagna málsins að öðru leyti, en gegn neitun ákærða, að hann hafi gerst sekur um þá háttsemi, sem ákært er út af og varðar við 196. gr. alm. hegningarlaga. Ákærði hefur ekki sætt refsingum, svo að kunnugt sé. Þykir refsing hans hæfilega ákveðin fangelsi í sex mánuði, en fullnustu þriggja mánaða þar af er frestað, og skal sá hluti refsingar falla niður að liðnum tveimur árum frá uppkvaðningu dóms þessa, enda haldi dómfelldi almennt skilorð 57. gr. laga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955.

Samkvæmt þessari niðurstöðu ber að dæma ákærða til að greiða allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Arnar Clausen hrl., 100.000 krónur, og saksóknarlaun, 100.000 krónur.

Ákærði hefur valdið kæranda miska með þess háttar meingerð, sem kveðið er á um í 26. gr. skaðabótalaga nr. 50 frá 1993, og ber honum því samkvæmt ákvæðum greinarinnar að bæta henni þann miska, sem þykir hæfilega metinn 200.000 krónur. Samkvæmt 15. gr. vaxtalaga nr. 25 frá 1987 þykir bera að fallast á dráttarvaxtakröfu frá dómsuppkvaðningu. Kostnaður vegna lögfræðiaðstoðar þykir hæfilega reiknaður 50.000 krónur.

Steingrímur Gautur Kristjánsson héraðsdómari kvað upp dóm þennan ásamt héraðsdómurinum Kristjönu Jónsdóttur og Guðjóni St. Marteins-syni.

D ó m s o r ð:

Ákærði, X, sæti fangelsi í sex mánuði, en fullnustu þriggja mánaða þar af er frestað, og skal sá hluti refsingarinnar falla niður að liðnum tveimur árum frá uppkvaðningu dóms þessa, enda haldi dómfelldi almennt skilorð 57. gr. laga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955.

Ákærði greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Arnar Clausen hrl., 100.000 krónur, og saksóknarlaun, 100.000 krónur.

Ákærði greiði Sif Konráðsdóttur hdl. f. h. K 200.000 krónur auk dráttarvaxta samkvæmt III. kafla vaxtalaga frá 22. apríl 1998 til greiðsludags og 50.000 krónur vegna lögmannaðstoðar.
